

Vorbij de bocht

‘Mijn vrouw is ziek en ze wordt niet meer beter.’ Ik hoor een heldere stem door de telefoon. ‘We willen graag een afspraak om wat dingen met u te bespreken.’ Als we elkaar ontmoeten zie ik dat zijn fysieke gezondheid, ondanks dat hij de negentig gepasseerd is, net zo is als zijn stem doet vermoeden. Kwiek gaat hij me voor de kamer in, naar zijn echtgenote. Een klein, broos vrouwtje in een te grote stoel. Haar ogen staan helder zie ik, als ze me aankijkt terwijl we elkaar de hand schudden. Haar wensen vat ze als volgt samen: ‘gewoon en eenvoudig.’ De keuze voor de kaart is ook meteen duidelijk: een afbeelding van de meanderende Drentsche Aa. Waarbij je net niet om de bocht kunt kijken. Net als haar leven; je weet pas wat je tegenkomt op het moment dat je er bent. Dat brengt ons op wie er tijdens de afscheidsdienst iets gaat vertellen over hoe haar leven is verlopen. ‘We hebben geen kinderen.’ De zin gaat over in een stilte die heel even blijft hangen. ‘Misschien wil een nichtje’ zegt ze dan. Voorzichtig draag ik de suggestie aan dat ik, daarnaast, samen met hen een levensverhaal kan maken en dat op de dag van de uitvaart kan vertellen. ‘Denk er maar rustig even over na.’ Maar dat hoeven ze niet lang.

Weer ga ik naar ze toe. Weer zet hij thee voor me en weer zit ik naast haar, in haar steeds groter wordende stoel. Haar ogen staan vermoeid, maar ze vertelt. En net als in hun hele leven samen helpt hij waar dat nodig is. Als ik weg ga pakt ze mijn hand, kijkt ze me indringend aan en zegt ze precies die woorden die ik tegen haar had willen zeggen: ‘Ik vind het zo fijn dat ik u ontmoet heb.’ Zacht beantwoord ik de greep van haar hand: ‘Dat voel ik precies zo.’

Waar het leven haar soms met verrassingen overviel, wist ze van haar uitvaart precies hoe die er uit zou gaan zien en dat gaf haar een gerust gevoel.